

МОЛОДІЖНИК

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 101 [2205].

ВІВТОРОК, 24 серпня 1976 року

Ціна 2 коп.

Рейд „МК“ по перевірці готовності шкіл до навчального року СПІВЧУВАЮЧІ

«ЗА», ЯКЕ ОЗНАЧАЄ «ПОЗА». СПРОБА З'ЯСУВАТИ, ЧОМУ НА СІЛЬСЬКІЙ ДЕСЯТИРІЧЦІ ЗНОВУ НЕ ПЕРЕМІНИЛИ ПОКРІВЛІ, ЩО ТАКЕ ВІДСТАНЬ ДО ШЕФІВ І ЧИ ДОДАЄТЬСЯ ТРИСТА ДО СЕМИСОТ

Слово до читача

Павлівка розташована між селом Озерами, де міститься правління колгоспу імені Жданова, і містом Світловодськом. Туди і туди — кількадесят хвилин їзди автобусом. Однак невіддалена директор Павлівської десятирічки І. П. Коваль наїздив на цих маршрутах кілька днів «чистого» часу. І невідомо скільки ще потрібно, аби все скінчилося. Кличе ж бо керівника сільської школи в дорогу тривога — скоро перше вересня, а покрівлі на одному з навчальних корпусів не перемінили, хоча потреба ремонту — конче необхідна. Сказати, що лишився директор у біді один, не можна: звідусіль співчужають, обіцяють, запевняють. Але водночас конкретної допомоги — нуль. Більше року лежить на землі сімсот листів шиферу, додати ж ще триста — таких потрібних, щоб почати ремонт, — усе нікому.

Автор цих рядків не втримався від спокуси і також проїхав шкільними маршрутами з Павлівки, щоб задати заінтересованим керівникам тільки

одне запитання: як ставляться вони до ремонту сільської школи-десятирічки? Всі відповіді починалися однаково: «Ми за, але...». Що йшло далі, судити самі...

«За» районного відділу народної освіти

Висловила його виконуюча обов'язки завідуючого В. М. Соболева.

— У труднощі Павлівки — об'єктивні причини. Цього року в районі не реалізовано понад п'ятдесят процентів коштів, призначених для ремонту шкільних приміщень, — немає робочої сили. Будівельні організації Світловодська неспроможні задовольнити всіх вимог шкіл на ремонт.

— Чи могли б у цьому допомогти шефи, комсомол? Наприклад, молодіжні ремонтні бригади чи студентські будівельні загони?

— Невідомо. Контакти з міським комсомолом у нас закінчилися організацією літнього відпочинку дітей. Якоюсь конкретною допомогою молоді (Закінчення на 2-й стор.).

Комсомольський рапорт — 60-річчю Жовтня

Ніхто не втрачає надії

П'ятдесят молодих доярок району виборюють почесне право підписати рапорт Ленінського комсомолу до 60-річчя Жовтня. Наш районний комітет комсомолу разом з редакцією газети «Червона зірка» установив для переможців перехідний випел «За успіхи в соціалістичному змаганні». У першому півріччі його володаркою стала доярка з колгоспу імені Ілліча Лідія Куделя. Вона ж удержує його і нині. Близько двох з половиною тисяч кілограмів молока падола комсомолка від кожної корови. Не пабагато відстали від передовника Ольга Шевченко та Ольга Кривенко з колгоспу «Прогрес», Валентина Крикотенко (колгосп імені Чапаєва), Марія Хом'як (колгосп імені Шевченка), Клавдія Лисенко (колгосп «Комуніст»). Дівчата не втрачають надії стати володарем призу і поставити свій підпис під рапортом 60-річчю Жовтня.

На стенді змагання, що його ведемо в райкомі комсомолу, досить чітко вимальовується картина трудового суперництва молодих тваринниць. Кожен місяць вносять свої корективи у лідируючу групу доярок. І лише Лідія Куделя вдається поки що втриматись на першому місці. Соціалістичне змагання на честь 60-річчя Жовтня в розпалі.

А. ІСАЄНКО,
інструктор Новомиргородського райкому ЛКСМУ.

ЗЕЛЕНІ
ЖИВА

КОЖНУ ГОДИНУ — В РОЖАЮ!

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Григорій ОТРОШКО з радгоспу «Маріампільський» Петрівського району комбайном «Колос» намолотив 11 240 центнерів зерна.

Аркадій МОЛЧАНСЬКИЙ з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Нива») — 10 007.

Анатолій ТЕТЕВА з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Колос») — 9265.

Віктор РЕМНЯК з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Колос») — 8393.

Віктор СЕНДЗЮК з колгоспу імені Кірова Бобринецького району («Колос») — 8079.

Василь ШАТКОВСЬКИЙ з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Нива») — 8074.

Андрій ГАЛУШКА з колгоспу «Україна» Новоархангельського району («Нива») — 7704.

Анатолій ДЖЕНКО з радгоспу «Ігульський» Устинівського району («Колос») — 7662.

Микола БОРОДАВКА з колгоспу імені Калініна Олександрійського району («Нива») — 7500.

Віктор КВАШУК з колгоспу «Родина» Ульяновського району («Нива») — 7431.

Анатолій ЮХИМЕНКО з колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району («Колос») — 7246.

ТРУДІВНИКИ КОЛГОСПУ ІМЕНІ КАРЛА МАРКСА КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ ОРГАНІЗОВАНО ЗАГОТОВЛЯЮТЬ КОРМИ. НІНІ ЗАКЛАДАЮТЬ СИЛОС НА КОСОВИЦІ КУКУРУДЗИ ПРАЦЮЮТЬ АГРЕГАТИ АНАТОЛІЯ МЕРКОТАНА, АНАТОЛІЯ ЯНТАЛЬЦЯ, ГРИГОРІЯ ДОЛЕНКА ТА ІВАНА ШЕВЧЕНКА.

ДОСТАВЛЯЄ КОРМИ ДО СИЛОСНОЇ ЯМИ І НА ФЕРМІ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА ЛАНКА В СКЛАДІ ТРАКТОРІСТІВ РАЙСН ЧОРНОЛІС, ЛЮДМИЛИ ЧЕБИКІНОЇ ТА МІКОЛИ ПХІДЕНКА.

У ПЕРШОМУ ВІДІЛКУ КОЛГОСПУ ЗАКЛАЛИ БЛИЗЬКО 2000 ТОНН СИЛОСНОЇ МАСИ КРІМ ТОГО, ПО 80 ТОНН СИЛОСУ ЩОДНЯ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА ЛАНКА ДОСТАВЛЯЄ НА ФЕРМУ ДЛЯ ГОДІВЛІ ХУДОБИ.

НА ФОТО: НА КУКУРУДЗЯНОМУ ПОЛІ: ТРАКТОРИСТ МІКОЛА ПХІДЕНКО.
Фото В. КОВАКА.

„Розраховували на... спокій“

У гострому сигналі під таким заголовком обласна молодіжна газета 7 серпня піддала критиці керівництво Фундуклівського хлібоприймального підприємства і комітет комсомольської організації за погану підготовку зерносушильної техніки до приймання зерна нового врожаю.

Гострий сигнал, повідомив другий секретар Олександрівського райкому комсомолу В. Семенченко, цими днями обговорили на спільних партійних і комсомольських зборах. Головного механіка О. Я. Рябка зобов'язали якнайшвидше налагодити ритмічну роботу всієї сушильної техніки. Збори ухвалили рішення поліпшити діяльність «Комсомольського проєктора», створити пости «КП» на найважливіших ділянках підприємства.

«ЛУНА-24»: ПРОГРАМУ ВИКОНАНО

Радянська автоматична станція «Луна-24» успішно виконала програму робіт на Місяці.

19 серпня 1976 року з посадочного ступеня станції до Землі стартувала космічна ракета «Місяць — Земля». В поворотному апараті космічної ракети знаходяться зразки місячного ґрунту. Ґрунто-

забірний пристрій провів буріння місячного ґрунту на глибину близько 2 метрів. Взяті зразки місячної породи були вміщені в контейнер поворотного апарата космічної ракети і загерметизовані.

Поворотний апарат із зразками місячного ґрунту зробив посадку на території СРСР 22 серпня.

(ТАРС).

НЬЮ-ЙОРК. Рада Безпеки ООН одностайно рекомендувала Генеральній Асамблеї ООН прийняти в члени Організації республіку Сей-

шельські Острови, яка в червні цього року здобула незалежність. Відповідно до статуту ООН республіка Сейшельські Острови офіційно стане членом ООН на наступній XXXI сесії Генеральної Асамблеї.

БОНН. Більш як 100 вестернів німецького комуністичного руху, в тому числі багато колишніх депутатів ландтагів, міських і обштинних рад від Кому-

ністичної партії Німеччини, вимагають скасування вилученого 20 років тому конституційним судом у Карлсруе рішення про заборону КПН.

У заяві, опублікованій газетою «Унзере цайт», вони підкреслюють, що скасування заборони Комуністичної партії Німеччини разом з широкими верствами західнонімецької громадськості вимагають також демократи і антифашисти багатьох країн світу.

НАЙСИЛЬНІШІ ПОЇДУТЬ У МОСКВУ

Конкурс професійної майстерності, що відбувся на Кіровоградському заводі друкарських машинок, зібрав найкращих молодих слюсарів-інструментальників підприємства.

Боротьба за призиви місця була напруженою. Всі учасники показали добре знання теорії, успішно виконали конкурсне завдання. Та найсильнішим виявився слюсар № 1 комсомолець Вячеслав Гордієнко. Жюрі одностайно присудило йому перше місце з врученням почесної грамоти і цінного подарунка. Серйозну конкуренцію переможцеві склали Василь Краснюк та Ігор Дюканов, які стали відповідно другим і третім призерами.

Тепер В. Гордієнка і В. Краснюка чекають іще серйозніші змагання. Вони візьмуть участь у галузевому конкурсі професійної майстерності слюсарів-інструментальників Міністерства приладобудування, засобів автоматизації і систем управління СРСР, що проходить 10 і 11 вересня на Московському заводі друкарських приладів імені Сакко і Ванцетті.

„ПЕРЧИК“ ПРОТИ НЕДБАЛЬСТВА

Жива — напружена пора для сільських «прожектористів». Тому в нашому колгоспі штаб «КП» взяв під контроль усі ділянки роботи. На час косовиці у бригадах створили спеціальні групи дозорців, їх очолює Василь Семенов, Станіслав Спирів'як і Любов Гінець.

Результати рейдів-перевірок ми регулярно висвітлюємо в стіннійці «КП» та сатиричній газеті «Перчик». Так, нещодавно «Перчик» критикував прояви безгосподарності на току. Після цього виступу там швидко усунули недоліки.

А. ПЛАКСА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Ульянова Добровеличківського району.

С ВІЖИЙ помер сатиричної газети, що його випустив районний штаб «Комсомольського прожектора», привертає увагу. «Ганьба бракоробам на жнивях!» — відлякують чорні літери на світлому тлі. Підзаголовок «Дума про загублений хліб» поглиблює сатиру на тих, хто несумлінно ставиться до збирання нового врожаю. Газета щедро ілюстрована. Знімки наочно показують недоліки на жнивному полі.

— Цього року, — розповідає начальник районного штабу «КП», другий секретар Комуністичного райкому комсомолу Станіслав Галанич, — працюємо в тісному контакті з районним комітетом народного контролю. Це допомагає нам впливати на бракоробів не тільки морально, а й адміністративно.

Що це так, доводить недавнє засідання комітету, який узавважив рішення оштрафувати голову колгоспу імені Держинського В. Теслю, голову агронома А. Красножукського, начальника збиральних загонів В. Колупову за грубі порушення технології жнив. «Прожектористи» виявили «срипан» на деяких полях цього господарства, надто високу стерню, зерно в соломі. На їхні матеріали і базувало рішення комітету. До речі, Станіслав Галанич обраний заступником голови районного комітету народного контролю. Отаже, молодість і досвід об'єдналися в похід за збереження врожаю першого року п'ятиріччя.

Районний штаб «КП» показує приклад активної роботи колгоспним «прожектористам». Візьмімо колгосп «Дружба», де секретарем комітету комсомолу Владислав Жученко, а начальником штабу «Комсомольського прожектора» Василь Чернега. Начальник штабу та члени його Олена Литвинова, Світлана Дмитрова, Василь Сало, Юрій Шавлов, Володимир Сало — люди справді принципові, щиро вболівують за долю врошеного врожаю.

Почали з перевірки готовності збиральної техніки. До рейдової бригади включили головного інженера колгоспу Анатолія Гасенка та інших спеціалістів. Більшості подгоджених комбайнів «прожектористи» дали високу оцінку. Та не обійшлося й без неприємностей. Приміром, комбайнерам В. Г. Білову та В. І. Лавичкужу довелося спочатку почерпнути, а потім продовжувати ремонт своїх машин. Тепер вони вичіпили дозорцям, бо добре відремонтовані агрегати дозво-

ХЛОПЦІ, ЯКІ ШУКАЮТЬ НЕДОЛІКІВ...

На вахті врожаю — штаб дозорців

ляють їм не тільки залобігати втрачати зерно, а й виконувати і перевиконувати виробничі завдання при високій якості робіт.

Але підготовка до жнив — то вже, як кажуть, пройдений етап, хоча вона відіграла вирішальну роль у веденні косовиці хлібів. Нині йде напружена робота, аби не пропало й колоска з врошеного врожаю, і справу у комсомольських контролерів прибилося. Дозорці розставили свої пости з таким розрахунком, щоб пильне око «прожектористів» було присутнє і на полі, де проходить основна лінія боротьби за хліб, і на току, і коло автомашин, що перевозять зерно.

Не допустити найменших втрат при збиранні і перевезенні врожаю ранніх зернових — така позиція колгоспних «прожектористів». Тим-то вони активізують свою діяльність. Ось ност доповіз з поля, що після комбайна Анатолія Сліпченка, який працює в першому відділку, залишається надто висока стерня. негайно виходить «близькавка», до агрегату носішіають спеціалісти, щоб допомогти молодому комбайнерові відрегулювати машину.

Таких і подібних прикладів боротьби комсомольських дозорців за збереження нового врожаю можна навести безліч. Ось іще один. Для деякого з шоферів, що перевозять зерно, рейдова перевірка «прожектористами» їхніх машин закінчилася невесело. Водій Василь Руденко, Борис Чайка і Володимир Ліша ушліпили кузови своїх автомобілів, перевірили гуму, полагодили мотори,

підготували накидки на зерно та користуватися ними вважали зайвим. Мовляв, скільки там тієї дороги від комбайна до току! Однак дозорці міркують інакше. Бо ж поле є поле. Не виключено, що машина може потрапити в якийсь рівчак чи вибоїну — і втрати зерна немінучі. Всі три шофери потрапили в стіннійку. Карикатури на них, дотепно намальовані «прожектористами», викликали сміх у колгоспників.

Начальник штабу «Комсомольського прожектора» Василь Чернега працює інженером по техніці безпеки. Йому частіше, ніж іншим, доводиться бувати в полі, біля машин. Мабуть, тому він частіше помічає недоліки, допущені на збиранні. Ось він стежить за роботою агрегату М. О. Висоцького. Раптом віншов наперед, відняв руку:

— Стій! «Прожекторист» помітив, що після комбайна на стерні залишається зерно. «Як же це ми недоглядали під час перевірки?» — картає себе начальник штабу. А комбайнерові показав цілини, через які спіналося зерно:

— Для «Ниви» це тим більш недопустимо... Комбайнер усунув недоробки. Завдяки діяльності начальника та членів штабу «Комсомольського прожектора», командирів постів Петра Чернова, Василя Луквищенка, Любові Барбаренко господарство зберегло не один центнер зерна. Це ж можна сказати і про роботу «прожектористів» з колгоспів імені Дмитрова, імені Тельмана та інших. Комсомольські дозорці пильно стоять на варті врошеного врожаю.

В. ШАРІЙ,
слухач ВПШ при ЦК Компартії України.

У ЧЛЕНІВ ХУДОЖНОЇ АГІТБРИГАДИ ТРОЯНСЬКОГО СІЛЬСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ ГОЛОВАНЬСЬКОГО РАЙОНУ ТЕЖ НИНІ ЖИВІТЬ — ТВОРЧИ. ВІД СЕЛА ДО СЕЛА ПРОСТЯГЛАСЯ СТЕЖИНА КУЛЬТАРМІЩІВ, ЩОПНО РАДУВАЛИ АМАТОРИ СЦЕННИ ДЗВІНКОГОЛОСОЮ ПІСНЕЮ ТРУДІВНИКІВ СІДСІДНОГО КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЕНГЕЛЬСА, А ЧЕРЕЗ КІЛЬКА ГОДИН МЕЛОДИВНИ ГОЛОСИ САМОДІЯЛЬНИХ АРТИСТІВ УЖЕ ЛУНАЮТЬ НА СТАНЦІЇ ЄМІЛІВКА. А ПОТІМ — ЗНОВУ ДОРОГА ДО ЖИВІВАНЬ...
Фото П. ГОППИ.

«Клініка» для тракторів

У селищі Максимівка на Харківщині став по ладі перший у республіканській системі «Сільгостехніки» промисловий комплекс по капітальному ремонту тракторів «Т-150К». З виходом на проектну потужність підприємство щороку зможе давати друге життя більш як 600 агрегатам.

Цехи і дільниці з допомогою шефів з ХТЗ оснащено сучасними поточково-механізованими лініями, високоточними діагностичними установками, виробничими стендами. Завдяки спеціалізації, собівартість капітального ремонту тракторів знизилася удвоє, помітно підвищилася якість.

(ТАРС).

СПІВЧУВАЮЧІ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

в підготовці шкіл до нового навчального року що не бачили. А втім, невідомо, чи в міській взагалі знають про готовність до першого вересня: рейдові «Комсомольського прожектора» мовчать, а в комісії по перевірці готовності закладів народної освіти до нового навчального року представників комсомолу, за традицією, немає...

«За» шефів з міста

Іх уособлював у розмові зі мною Іван Величко, секретар комсомольської організації ремонтно-механічного цеху № 10 заводу чистих металів. Ще взимку побував він у Павлівці, встановив там від імені заводських комсомольців «дружні контакти з учителями та учнями». Заразом заповнив і «Паспорт-характеристику», куди вніс шефські зобов'язання, одне з яких: «Перекрити дах школи».

— Записати то ми записали, тільки, подумайте самі, чи можуть п'ятдесят членів нашої первинної справитися з такою серйозною роботою, як покриття приміщення?..

— Скажіть, а скільки разів ви були в школі за цей рік? — У квітні провели спільний суботник — раз, у травні —

змагання з баскетболу — два... Здається, все...

— А могли б ви навідатись у Павлівку влітку? Організувати в цей час суботник або недільник по підготовці школи до нового навчального року? Чи й спорядити сюди на день-два невеличку ремонтну бригаду із заводських комсомольців? Зуміли ж бо ваші заводчани в такий спосіб прокласти в школі водогін.

— Напевно, так... Тільки ж до нас ніхто не звертався... І не підказав нам...

«За» шефів з колгоспу

Людмила Шумейко, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Жданова, теж за те, щоб у їхніх підшефних було сухо над головами. Але одразу ж призналася:

— Давно вже була там. Комсорг я не звільнений, робота — постійно в конторі, а в Павлівці комсомольська група нечисленна — покластися ні на кого. Тож навіть на випускному вечорі там не була. Ми із секретарем парторганізації і головою колгоспу все більше тут, в Озерській школі...

Що означає увага керівників господарства, ми переконалися й тут, в Озерах. Коли перейшли дорогу, яка відділяє контору колгоспу від школи, і побачили на стелі навчального закладу знайому картину —

синьо-зелені плями від води. Подібні утворилися, вже й на недавно пофарбованій підлозі. Що ж, коли не чути стукоту крапель (і, напевно, нарікань учнів, батьків, педагогів) за кілька метрів, то на відстані кількох кілометрів, до того ж подовжених байдужістю, — тим більше.

«За» міського відділу народної освіти

Хоча завідувач Світловодським міськвико В. Ф. Шелестенко теж був за благополуччя павлівських колег, візит кореспондента його здивував.

— Вибачте, але ж у них є райвно. А міськвико, як відомо, для шкіл міських...

Довелося пояснювати, що цю складну істину в редакції знають. І нагадати водночас про таке поняття, як шефство міських шкіл над сільськими. Навести для прикладу факти з дворіччя «Комсомол — сільській школі», коли кировоградські педагоги та учні дарували своїм підшефним цілі кабінети наочності, коли на село вїздили ремонтні бригади старшокласників із таборів праці та відпочинку.

— Он як... — була реакція. — Наша допомога не входить поки що за межі методичної. Директори сільських шкіл району побували, наприклад, у десятій середній міста, ознайомилися з її оформленням, наочністю. А ділитися ще не збираємося. Самі знаєте, якою ціною все дістається.

Розмова закінчилася — що вдієш проти такої залізної логіки! До того ж з усього було видно: у міськвико і своїх клопотів вистачає перед першим вересня. В тій же десятій школі, де ми побували пізніше, нічим відремонтувати підлогу, замінити огорожу, впорядкувати спортмайданчик, хоча педагоги зробили все від них залежне і нині безуспішно сбливають пороги найрізноманітніших установ. Вони то добре розуміють і співчують своїм павлівським колегам. Але чим допоможеш, коли у самих скрута?

«За» міському комсомолу

Конкретно, щоправда, його так і не вдалося почути. Секретар-зав. відділом шкільної молоді була у відпустці, а відтак ніхто не наслідився виконати хоча б один «її» пункт у плані роботи міському. Принаймні, хоча б організувати рейди «Комсомольського прожектора» по перевірці готовності шкіл до нового навчального року.

«За» і «поза».

Попередні висновки

Список інтерв'юваних «доброзичливців» павлівських учнів та вчителів можна було б продовжити. Але, напевно, з наведеного добре видно головне. Краплі, які просочуються крізь стелю сільської десятирічки, свідчать не тільки про те, що одна з шкіл району не готова до нового на-

вчального. Йдеться про більше — у Світловодську стосовно сільських шкіл абсолютно логально вживається принцип «семи нянюк». Усі перелічені «ЗА» являють собою, фактично, прагнення бути «ПОЗА» їх клопотами. Сьогодні в кінці галереї кивань одне на одного — вчителі та учні Павлівської десятирічки, яких залишили на власний розсуд.

І друге. Навіть за умови дефіциту робочої сили будівельників (що справді ставить серйозні проблеми перед працівниками народної освіти Світловодського району) можна багато чого зробити, вміло організувавши зусилля, використавши всі можливості. Про одну з таких можливостей, наприклад, розповіли в десятій міській середній школі — тут допомагає здійснювати ремонт студентський будівельний загін «Нива» Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Та у Світловодську не знайшлося поки що нікого, хто взяв би на себе місію ініціатора чи координатора зусиль усіх заінтересованих шкільним питанням людей.

Як зазначено в підзаголовку, висновки це попередні. Сподіваємось, остаточні появляться після серйозного розгляду названих у кореспонденції проблем. І хай будуть вони втішними.

О. РАКІН,
спецкор «Молодого комунара».
ж. Світловодськ.

ГОРДЕ ІМ'Я — РОБІТНИК

«Хочу стати токарем. Чув, що цієї спеціальності можна набути в одному з кіровоградських професійно-технічних училищ. Чи не могли б ви розказати докладніше про один з таких навчальних закладів, його учнів, випускників?»

Михайло М.

Компаніївський район.

Відповіді на листи попросили викладача Кіровоградського технічного училища № 6
М. О. ПОЛТОРАНІНА.

— Випускники шкіл приходять до нас порізному. Олександрові Філіпенку, наприклад, вступити до нашого училища порадили батько, кадровий робітник заводу «Червона зірка». Професія електрика стала потімствою в сім'ях Гордійчуків, Хмельських, Городецьких.

Але більшість учнів подає заяви в училище одразу ж після ознайомлення з ним. Одні тому, що їх із дитинства вабить перспектива бути робітником, працювати на заводі. Другі — тому, що їм сподобалося у нас.

Сотні випускників шкіл області побували цього року в нашому училищі. Оглянувши добре обладнані кабінети, клуб, спортзал, їдальню, бібліотеку, вони переконалися, що тут створено всі умови для успішного навчання і відпочинку. Двісті вчорашніх десятикласників уже подали заяви з проханням прийняти їх учнями технічного училища № 6.

Майбутніх робітників навчають досвідчені, висококваліфіковані викладачі. «Майстри із золотими руками», — кажуть про викладачів В. М. Політанського, В. Д. Матрунецького, В. І. Іванова, В. О. Яковова, які працюють в училищі понад двад-

цять років. Усіма поважані їхні колеги І. У. Ліфер, П. П. Тюпа, В. П. Ворніков та інші.

Читачі газети, певно, знають, що наш навчальний заклад готує слюсарів, токарів, електрозварників, електромонтерів, столярів. Більшість випускників училища успішно працює за вибраними спеціальностями.

У технічному училищі можна набути спеціальності не тільки робітника, а й шофера, якщо закінчити вечірні курси. Чимало юнаків і дівчат займаються улюбленою справою у військово-прикладних гуртках: стрільському, мотоциклетному, парашутному.

Автора листа, певно, цікавить і відпочинок. Він у нас добре організований. Колектив художньої самодіяльності займає друге місце серед профтехучилищ на обласному огляді, агітбригада стала переможницею обласного фестивалю художньої самодіяльності. Зі спортом міцна дружба. Про це говорять численні грамоти і призи, здобуті нашими спортсменами на різних змаганнях.

Думаю, будуть задоволені й ті, хто приїде до нас цього року. А майбутнє їхнє найкраще виражено словами Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва: «Настане час, і чимало нинішніх вихованців професійно-технічних училищ стануть переносниками новаторами виробництва, героями праці, керівниками підприємств, цілих галузей народного господарства».

Запрошуємо до нас учитися. Адреса технічного училища № 6: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефон 2-50-20.

СПРАВА не дійшла до судового процесу, це набрала широкого публічного розголосу, отож почнемо з пояснювальної записки прокурорів Кіровоградського району міста Кіровограда. Автор її — Гладченко Олександр Дмитрович, завідувач складу Кіровоградського єпархіального управління, він же — келійник, іподіякон чи ще якось (всього і не назвеш, гляди на сьогодні йому «рукопоклали» ще якийсь сан чи посаду), він же — син колишньої сторожкої церкви в Олександрії, зятої набожності, котра отруїла релігійним дурманом не тільки дітей — Олександра і двох дочок, а й свого чоловіка, ветерана Великої Вітчизняної війни.

Так от, Гладченко Олександр пише: «У своєму поясненні я не зовсім широко виклав свої судження... З того боку справді були випадки, коли я... заявляв, що свободу совісті в СРСР затиснуто в кулак...»

Тридцятилітній здоровий молодик. Впріс, здобув освіту в умовах радянської дійсності, нарівні з іншими користувачем всіма благами нашого суспільства. Певний час Гладченко-старший, Дмитро, обіймав дві посади з відповідною платією. Цілком правомірно працівники відділу соціального забезпечення зорієнтували Сашкового батька відносно порядку виплати пенсії. «Це викликало у мене злість, — пояснює далі Гладченко Олександр, — і я висловився про це сестрі...»

Чи ж тільки сестрі? А хто ж стоїть за цими рядками: «За роком своєї служби я періодично буваю в Москві, бачу, що там бувають іноземці...» Відчуваєте, що повіяло духом запродавства? Збагнув це й Сашко, як його всі звуть у єпархії, тому поспішно позадкував: «Але я ніколи не мав наміру передавати ніякої інформації іноземним туристам, яка б зводила наклепи на радянський лад і Радянську державу».

«Святий» Олександр викручується, що «керувався тільки особистими настроями». Він боїться поставити поруч себе ще кого-небудь. Чи й справді немає кого?

Тут, як і в подальших свідченнях, доцільно буде звертатися до нашої розмови, що більше години тривала в «келії» Аннуха Михайла Романовича (він же Боголіп), керуючого Кіровоградським єпархіальним управлінням. Сумніваючись в одвертості архієрея Боголіпа, все ж слід нагадати його міркування про якогось священника з Миколаєва, котрий, нібито, збив з путі істинного Гладченка Олександра, члвн його ворожості, бо й сам багато виступав на цьому поприщі. Проте ніжче у згадуваній записці стоїть: «Мені ніхто не підказував займатися ворожою діяльністю, і в цьому плані ніхто на мене не впливав». Бачте, архієпископе Боголіп, власною Сашковою рукою виведено слова.

Простежимо ж далі за писаниною Гладченка. «Ближчих друзів у місті Кіровограді не маю, із служителями єпархіального управління, священниками єпархії, старостами приходів і віруючими живу мирно».

А з Урсагєвим Андрієм, який несподівано помер?

«Андрія Урсагєва я знав з 1969 року, він працював при єпархіальному управлінні сторожем...» Урсагєв, буцімто, одного разу не дав Сашкові ключа від вхідних дверей, без якого він не міг вийти надвір, коли «різало в животі».

Тоді обидва «святі» посварилися. Та так, що не вдалося помирити їх і архієрея. Тоді Гладченко «не витримав і, коли він (Урсагєв.— А. Н.) вийшов надвір, я взяв його за комір піджака і потряс, але не сильно, і ні об що не бив його, і з тих пір у нас пішли неприязні стосунки».

Повертаючись до розмови з архієреєм Боголіпом у єпархії, я наголошу, що він малював кінець цієї історії не «неприязними стосунками», а ось як: Сашко, начебто, в церкві підійшов до Урсагєва, низько поклонився, а той у відповідь — теж у пояс, обнявся вони, почоломкалися... Чом не ідилічна картина? Може, котрийсь м'якосердий читач уже витирає очі?.. Хай не кованється, далі «пустить слізоу» сам Сашко. А поки що він непомітно спробував вигоро-

дити себе розбіжністю дат: Урсагєв розрахувався приблизно восени 1971 року, а номер у 1972-му. Випадково? Ось свідчення: «Гладченко — аморальна людина, хуліган! Він знущався з багатьох служителів єпархії...» Вже перед смертю, як доводять заяви, Урсагєв зізнався, що він стежив за махінаціями завідувача складу, за незаконним продажем свічок... а той схопив його за горло і вдарив головою об кам'яну стіну. Внаслідок цього, продовжується в заяві, в Урсагєва стався струс мозку, у нього відібрало мову. Невдовзі він помер.

Знов-таки є свідки знущання Гладченка О. Д. з монашки Макарії. Очевидно, вона знала щось таке, що могло розв'язати «авторитет» єпархії та її служителів. Були випадки, коли Макарію терміново зачиняли в окремій кімнаті, саме під час «приступів одкровення». Про це Сашко теж пише. Спершу бідкається, що Пінчук М. Ю. (вона ж монашка Макарія) називала його «бандитом, проїдцем». Часто виходила надвір і голосно кричала, що «привертало увагу сусідів, ті вилізали на паркан і дивилися, хто так кричить. Тоді я її загавив у хату. Одного разу вранці Макарія заходить у приміщення, а я залитую: «Матушко, що це з вами, чому пухла рука?» А вона каже: «Сіла на габурет скидати валички і впала, забрала руку». Я з неї не знущався і не бив її».

Яка обхідлива, чуйна людина Гладченко! Читач, певне ж, звернув увагу, як чемло звертається він у своїх поясненнях до монашки. Та

дуже сп'янів, вибішов у коридор, скинув із себе штани і почав кричати на все управління... Тут автор змушений перервати фразу, бо далі в тексті пояснення стоять такі непристойності, від яких у людей вуха в'януть.

Читачі, мабуть, зважачили, що Гладченко всіляку ситуацію в поясненні зображає так, ніби докола нього юрмляться нечесні, порочні люди, як назвав Григорій Сковорода у свій час монахів, «стовп неотесаний». Лише він, Сашко, в кожному випадку виглядає «чистісіньким». Насправді ж про нього розповідають речі печувані і небачені поміж людьми. Ми, зрозуміло, не збираємося переповідати різні чулки. З нас досить і незаперечних фактів. Їх справді багато.

До того, що нам відомо про завскладом, іподіякона, келійника, хулігана, лицеміра і т. п., слід додати — спекулянт. Неймовірно баршні наживає Гладченко від перепродажу церковного начиння. Біблії, свічки, вінчики, ікони, хрестики... — за цей «товар» віруючі платять утридцять, особливо в селах області. Ось і факт. У селі Єлизаветграді Сашко зайшов до хати ветерана Великої Вітчизняної війни і запропонував йому разом збути «матеріал». Проте господар виявився не таким податливим, як Гладченко-батько. Він вигнав Сашка з двору, навіть розмовляти з шахраєм не захотів.

На жаль, є ще люди, які поступаються перед церковниками, поступаються не грішми, точніше, не одними грішми, а й совістю. «Топар» свій Гладченко такі продає, хоча ті, хто

НЕЧИСТА СПОВІДЬ «СВЯТОГО»

Для віруючих і невіруючих

хіба тільки з нею так доброзичливо! Коли на нього й Ласкава М. Г. стала кричати: «Бандит, шпигун!», — Сашко «заплавав і пішов у свою кімнату». Ласкава М. Г. не вгавала. «Тоді я штовхнув її, і вона втікала до кімнати, а я її вдарив по потилиці, але не сильно. В той час Ласкавій було 72 роки, невдовзі вона розрахувалася».

Архієпископ, зачувши про це, гадає, розгнівався? Суворо покарав Гладченка чи хоч висварив його? Ні, Боголіп розсміявся і запевнив, що Сашко пожартував. Такий же невинний вигляд мав архієрей і тоді, коли під час нашої зустрічі в єпархії зробив завчений жест:

— А де ж вони тут, гестапівці? Запитання, до речі, він має адресувати своєму випешеному іподіякону, келійникові, завскладом, бо саме Гладченко написав у поясненні: «Під гестапівцями я мав на увазі працівників єпархії, які можуть перечитати листа і зашкодити листуванню із сестрою (другою вже сестрою, Валентиною. — А. Н.), чого б я не бажав».

Під час нашої розмови глава єпархії вживав такі поняття, як «отчий край», не забуваючи, проте, пересипати свої «монологи» божими псалмами на зразок: «І сказав апостол Іаков: «Малій вогонь, а великі речі спалює».

А факти? Приміром, про колишнього поліцай і зрадника Батьківщини Бобчика Г., який утік за кордон, замітаючи сліди своєї злочинної служби у гітлерівців, а повернувся тільки після амністії? Саме цей фашистський прихвостень свого часу знайшов притулок у отця Боголіпа... Відповіді архієрея були розпливчастими, багатослівними. Він скрадливо викикував шоразу: чи знає його опонент іще що-небудь, чи відомі йому ще якісь факти?..

Отесь Боголіп визнав лишень, що у Сашка «характер строптивий». Але ж поспішив заперечити: «богоугодний». А хіба ні? Іронія проситься в рядки. Бо ще як до всього узнаного про Гладченка додати черговий випадок... Та він про нього пише сам: «Улітку 1974 року до складу єпархіального управління зайшли Бабич В. І. та Проньков В. І. Я пригостив їх вином. І не помітив, як Проньков

купував, достеменно знали, що потурують спекулянтові».

Ось іще одна думка про Сашка з чергової заяви: «На єпархію дивитися як на свою ватчину і вважає, що безкарно може глумитися і знущатися з людей». Вона неповно, але дуже влучно характеризує особистість «святото».

Гладченко розчовнав, що в такому папері, як пояснювальна записка прокурорів, слід покаятись. Раніше всюди, де міг і як міг, вигороджував себе. А якщо вже ніяк? Підступного лицемірства виставляв для крокодилячих сліз. Він кається. Б'є себе в груди. Тим самим кулаком, котрим «не сильно» бив сімдесятичоловічу жовту жінку. Тим самим кулаком, у якому тримав ручку і писав, що у нас «свобода в кулак затиснуто».

У відповідь на останні слова Гладченка О. Д. варто згадати людину великої душі, справжнього комуніста Валерія Чкалова. Коли він зі своїми друзями вперше зробив прямий переліт до Америки, його зустріли там запитанням: «Містер Чкалов, кажуть, ви багата людина?» — «Так, — відповів уславлений льотчик. — У мене сто сімдесят мільйонів». «Доларів?!» — полізли очі на лоба в американців. «Ні, сто сімдесят мільйонів чоловік. Вони працюють на мене, а я на них».

Ця символічна думка стала крилатою. У словах Валерія Чкалова — найвищий зміст нашого вільного життя.

Що ж скажете на це, віруючі? Не чути вашого голосу. Ви здивовані? Ви вперше дізнаєтеся про всі ці події?.. Вам би бути присутніми при нареченні Боголіпа єпископом. Вам би чути його слова, виголошені під час церемонії: «...Коли апостол Петро побачив дивний улов риби, він з трепетом вигукнув до Христа: «Вийди від мене, господи, тому що я людина грішна!». Але господь, тамуючи його страх, сказав: «Не бійся, віднині будеш ловити людей...»

Запитати хочеться вас, дідуці та бабусі: за які заслуги «святих» відриваєте від себе свої кровні карбованці? За ваші щедроти очі гладченки — задоволені, ситі фарисеї — глумляться з вас, парафіян. Ви бачите служителів єпархії тільки в ризах, під благочестливими масками, коли вони «правлять молебні». А коли зазірнути далі, за огар?..

Андрій НЕЧИТАЙЛО.

Жовтнева зоря

Будинки — живі свідки історичних подій. ЯК ОЦЕЙ. ДЕ В 1918—1920 РОКАХ РОЗМІЩАВСЯ ВІСЬКОВО-РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КОМІТЕТ МІСТА ОЛЕКСАНДРІЇ. НИНІ В ЦЬОМУ БУДИНКУ — МІСЬКИЙ КОМІТЕТ ЛКСМУ.

ФОТО Р. ГРАНОВСЬКОГО.

ЛІСОВІ «МОДНИЦІ»

ЗУСТРИТИ цих метких і похотливих звірків мені зрештою вдалося якось навесні в угіддях державного мисливського господарства «Голоче», розташованого на території Голованівського і частини Ульяновського районів. Та й то крізь бінокль, бо куніці, зачувши сторонній шерех, хвацько переплигвали з гілки на гілку, з одного дерева на друге і зникли у верхів'ях.

— У нас, — розповів опісля директор згаданого господарства В. С. Животовський, — водяться лісові й кам'яні куніці. Перших із них у народі ще називають жовтодушками, а других — білодушками. Багато в чому вони схожі між собою. А відрізнити їх можна по забарвленню горлової і шийної плями: у лісовій куніці вона жовтуватохристого кольору, а у кам'яної — білого. Ріднить звірків і те, що вони стають діяльними головним чином з настанням сутінків, глибокої нічної пори можуть «завітати» навіть у поселення, а вдень сторожко відсидаються у своїх оселях-схованках.

На підставі багаторічних спостережень Віктор Савелійович вважає, що кам'яні куніці, котрі для свого помешкання вибирають горіща малолюдних будівель та підвали,

від лісових родичів відрізняються поведінкою. Якщо жовтодушки — непервершені акробати, вправно переміщуються по деревах на великі відстані і подовгу не опускаються додолу, то білодушки, навпаки, — добувають корм здебільшого на землі, а з дерев визбирають хіба що ягоди і плоди. Отож кам'яні, так би мовити, наполовину вегетаріанці. Полюють вони на дрібних ссавців, живляться комахами та всілякими плазунами, можуть схопити й необережних або кволих птахів. Трапляється, що білодушки заважаються на горіща і протягом зими ласують сухофруктами.

В обох представників куніцевих струнко видовжене, присадкувате тіло і довгий пухнастий хвіст. Тож недарма їх називають іще й лісовими «модницями». Жовтодушки полюбляють оселятися в дуплах старих дерев, у полишених лисячих норах, а то й у старих воронячих гніздах.

Нарешті, ще одна цікава біологічна особливість цих звірків. У квітні — травні самка народжує до 7—8 немічних, глухих і сліпих кунятят, котрі прозрівають через місяць. Згодом у малюків появляються слух і нюх, рухи стають чимдалі координованішими, а біг — типовим для цих представників,

стрибокподібним. У розпал літа потомство своїми розмірами і спритністю вже мало чим відрізняється від батьків, хоча весь виводок ще довгий час тримається вкупі.

Загалом як білодушки, так і жовтодушки дуже корисні звірки, оскільки вони знищують силу-силенну різних шкідників лісового й сільського господарств, різних мишо-подібних гризунів. У нас на Кіровоградщині, як і по всій території республіки, на куніці запроваджено ліцензійний промисел.

В. КРАМАРЕНКО,
краснознавець.
НА ФОТО: ЛІСОВА «МОДНИЦЯ».
Фото М. АТАМАНЮКА.

Юнаки і дівчата!

Якщо ви хочете набутися середню освіту і спеціальності, вступайте до Олімпійського сільського середнього професійно-технічного училища № 7.

Заклад приймає учнів на 1976—1977 навчальний рік на такі спеціальності:

Тракторист-машиніст широкого профілю (учні здобувають середню освіту, строк навчання — 3 роки).

Тракторист-машиніст III класу (строк навчання — 1 рік).

Тракторист-машиніст широкого профілю (строк навчання 2 роки).

Майстер-наладчик тракторів (строк навчання — 6 місяців).

Тракторист-машиніст для роботи на тракторах Т-150 і Т-150К (строк навчання — 3 місяці).

Приймають: на трирічне навчання — юнаків і дівчат, що мають освіту за 8 класів; на дворічне і однорічне — юнаків і дівчат, що мають освіту за 8—10

класів; на тримісячні курси — трактористів, що мають досвід роботи.

Випускники 10 класів і воїни, звільнені в запас, навчаються за скороченою програмою і одержують стипендію в розмірі 85 карбованців на місяць (строк навчання 3 місяці).

Учні забезпечують безкоштовно гуртожитком, вишідним одягом і спецодягом, триразовим харчуванням, всіми одержують стипендію.

Учні, які закінчили училище на «відмінно», мають право вступати до вузів поза конкурсом.

Початок занять з 1 вересня і далі — в міру комплектування груп.

Для вступу до училища необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, документи про освіту, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, характеристику, медичну довідку, чотири фотокартки 3х4 сантиметри.

Адреса училища: 317454, Кіровоградська область, Маловисівський район, с. Оникієво.

ДИРЕКЦІЯ.

Юнаки і дівчата!

* Якщо ви бажаєте здобути середню освіту і набутися професії, вступайте до середнього профтехучилища № 2 міста Кіровограда, яке готує спеціалістів для комбінату «Кіровоградбуд» — найбільшої будівельної організації нашої області.

Училище приймає учнів на 1976—1977 навчальний рік:

до груп з трирічним строком навчання — для підготовки електрослюсарів, слюсарів по ремонту автомобілів, електромонтажників по освітленню, освітлювальних і силових мережах та електрообладнання, малярів (будівельних), мулярів — монтажників конструкцій, штукатурів, ліцювальників-плитковників;

до груп з дворічним строком навчання — для підготовки столярів;

до груп з річним строком навчання — для підготовки мулярів, ліцювальників-плитковників.

Приймають без вступних екзаменів юнаків і дівчат віком 14—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів. Заробоків на навчання забезпечують гуртожитком, хардиним і робочим одягом, триразовим харчуванням, підручниками. Учні одержують третину сум заробоків на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується до трудового стажу.

Училище має повозбудований, добре устаткований комплекс, у якому є кабінети і лабораторії, навчальні майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне містечко. В закладі працюють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції.

При училищі є вечірня школа для груп з річним строком навчання.

Випускники-відмінники мають право вступати до вищих і середніх загальноосвітніх шкіл у літньому режимі, можуть бути направлені у вищі й середні загальноосвітні професійно-технічні училища, де навчання провадиться при повному державному забезпеченні.

Юнаки, що навчаються три роки, до закінчення 1 року після закінчення училища дістають відпочинок від призову в армію.

Вступники подають особисто або надсилають поштою заяву із зазначенням вибраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт (подають особисто), довідку з місця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286), 8 фотокарток розміром 3х4 см.

Початок занять з 1 вересня 1976 року.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська, 23. Телефон 2-38-49.

Іхати автобусами: № 29 — до зупинки «Вулиця Мічуріна», № 29 — до кіршевої зупинки, тролейбусом № 2 — до зупинки «Буддєляль» або «Вулиця Короленка».

ДИРЕКЦІЯ.

Професійно-технічне училище при Кіровоградському м'ясокомбінаті

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує робітників для м'ясної промисловості. Строк навчання — один рік.

Училище приймає юнаків віком від 17,5 року і старших, дівчат — віком від 15,5 року і старших з освітою за 8—10 класів.

Учні забезпечуються стипендією в розмірі 18 карбованців та квартирними — 3 карбованці на місяць, триразовим безплатним харчуванням, спецодягом та форменим одягом.

Під час виробничої практики одержують грошову винагороду (третина від заробленої суми).

Вступники повинні подати заяву на ім'я директора, автобіографію, документи про освіту та народження, довідку про стан здоров'я, 6 фотокарток (3х4 см), довідку з місця проживання, характеристику.

Адреса училища: м. Кіровоград, Обознівське шосе, м'ясокомбінат, іхати автобусами № 10, № 34.

ДИРЕКЦІЯ.

ЗАКРИВ останню сторінку цієї незавичайної оповіді про незавичайної

жарми людей, людської гуманізму, чесного серця і душевної щедрості. І знову потягнувся до першої. Ідеться про книгу талановитого журналіста Володимир Шмигановського «Якщо дорогий тобі твій дім», котра щойно вийшла у видавничій «Московській робочий». Автор поставив перед собою благородне завдання: розповісти про тих, хто присвятив своє життя боротьбі за мир. Герої його нарисів — активні учасники Радянського фонду миру. Одні з них зі зброєю в руках боролися відносно від батьківщини від гітлерівського нашествия, другі — кували велику перемогу в глибокому тилу, треті — відразу ж після десятилітньої пішли працювати на фабрики та заводи і про Велику Вітчизняну війну, оборону Ленінграда чи Сталіградську битву знають лише зі спогадів старших, із кінофільмів чи книг. Але всіх їх єднає спільна мета: доки серце б'ється в грудях, доки є змога ходити, говорити, бачити — боритися за мир!

Якими мотивами керуються активісти фонду, коли відраховують зі свого сімейного бюджету трудові карбованці і направляють їх для потреб людей, котрі живуть за тридев'ять земель від їхнього дому? Який вплив має на долю миру той факт, що не тільки наша держава, а й виробничі колективи, населення міст і сіл, окремі громадяни беруть участь у міру своїх сил і можливостей у дуже важливій справі? На ці та інші запитання дають відповіді самі герої нарисів.

Перший із них — «Живе такий лікар» — про нашого земляка, заслуженого лікаря Української РСР, головного лікаря Добрянської дільничної лікарні, що у Візьмлянському районі, Ф. Д. Гетьманця. Скажу, забігаючи наперед, що автор знайшов свій ключ до розкриття образу патріота-інтернаціоналіста, державного і громадського діяча, медика, хоча до цього про Федосія Деомидовича було створено вже два телефільми. В. Базилевський написав документальну повість «Делегат конгресу», численні розповіді про нього друкувалися у центральній, республіканській та обласній пресі. Але, повторюю, В. Шмигановський не збився на штамп. Він майстерно вплітає в авторський текст роздуми самого героя, короткі, але влучні характеристики, котрі дають йому односторонній, кбму врятував життя добрянський Платон Кречет.

БУДІВНИЧІ МИРУ

РЕЦЕНЗІЯ

му світі. Пону болить серце за долю народів тих країн, які томляться під колоніальним ярмом, за долю героїв гігантистського Чилі, за долю тих мільйонів, які живуть у злиднях чи вмирають з голоду. «Не може бути до кінця добре мені, коли погано іншим», — каже Ф. Гетьманець.

Кредо його життя — робити добро людям, творити це добро в ім'я добра загального. Автор книги показує Ф. Д. Гетьманця як активного пропагандиста Програми миру, яку виробила і посіла до цього про Федосія Деомидовича. Недаремно бригадир електромонтажників ленінградського заводу «Красний выборжець», а нині пенсіонер П. О. Чечиков, герой нарисів «Перша медаль фонду», занітє: «Що потрібні для того, аби наї усією землею було мирне небо? І тут же відповідає: «Щоб усі ми, люди, стали в ряди однієї армії — стали солдатами миру. В цій армії не потрібно марширувати: людина в ній красива ділою».

Людина красива ділом... Ці слова наче рефреноз звучать і в «Побаченні в банті Кік-ін-де-кес» (тепла розповідь про активістів Естонської республіканської комісії сприяння фонду миру

О. А. Лауристан, художника Едгара Вальтера, покійного співака Георга Отса, композитора Маті Куульберг та інших), і в нарисі «Рай, рошеність Надії» (про бригаду дефектоскопістів танкостроительного заводу «Красний кабельщик» Раїси Федоренко, котрі заразували у свій колектив створенню гурбоерактивного літака АН-24 Надію Курченко, що героїчно загинула на посту від рух озброєних бандітів, а гронаї Кірченко перераховують Радянському фонду миру), і в інтерв'ю з головою республіканської комісії сприяння Радянському фонду миру народним художником Вірменської РСР Х. А. Есаяном.

Чотири самостійні зарисовки автор об'єднав під загальною назвою «Пам'ять серця». І це випадково. Бо це чотири прекрасних штрихи до біографії героїв-захисників Сталіграда.

«...У Волгограді навки зосталась ліній фронт — та, легендарна, про котру всі знають зі зведених Радіоформбюро. Із книг і кінофільмів». — пише В. Шмигановський.

Тієї ліній ворог не пройшов. Десятки тисяч людей приїждять сюди поклонитися святині волякої твердині. І багатьох із них зустрічають, супроводять і розповідають їм про місто Волгограді — активісти Радянського фонду миру. Вони й сьогодні перебувають на ліній фронті — фронті боротьби за мир. Це ініціатори П. П. Катруський, колишній комсомольський працівник Г. М. Ковалова, 75-річна М. І. Каїнова, директор Всесоюзного інституту хіміафтопаратурри К. С. Злобіна, начальник відділу кадрів Волякого заводу органічного синтезу М. С. Кирілов та інші.

Повітря ширістю розповіді про голову естонського національного господарства імені ХХІІ з'їзду КПРС Магдалинської області І. Б. Трифопова та матроса з Находки А. П. Христофорова, капітанів двох танкерів із Владивостока М. З. Темана та Івана Гарбуза, для котрих боротьба за мир стала їхнім ідеалом, смислом їхнього життя.

Певен, що книгу, ноніи деякі стилістичні огріхи та поліграфічні помилки, з інтересом зустрінуть читачі, тим напевне, що розповідається в ній про тих, хто сьогодні веде активну роботу серед мільйонів людей любові волі за підписання Стокгольмської угоди, кого справедливо називають будівництвом миру.

В. ВОВЧЕНКО,
член обласного літературного об'єднання.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глініки, 2.